ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

z 26. októbra 2006 *

Vo veci C-371/04,

ktorej predmetom je žaloba o nesplnenie povinnosti podľa článku 226 ES, podaná 30. augusta 2004,

Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: G. Rozet a A. Aresu, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalobkyňa,

proti

Talianskej republike, v zastúpení: I. M. Braguglia, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci G. Albenzio, avvocato dello Stato, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovanej,

* Jazyk konania: taliančina.

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predseda druhej komory C. W. A. Timmermans, sudcovia R. Schintgen, P. Kūris, J. Klučka (spravodajca) a G. Arestis,

generálna advokátka: E. Sharpston,
tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 9. marca 2006,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 1. júna 2006,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Svojou žalobou Komisia Európskych spoločenstiev navrhuje, aby Súdny dvor určil, že Talianska republika si tým, že nezohľadňuje odbornú prax a odpracované roky získané v inom členskom štáte pracovníkom Spoločenstva zamestnaným v talianskej verejnej službe, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článkov 10 ES, 39 ES a z článku 7 ods. 1 nariadenia Rady (EHS) č. 1612/68 z 15. októbra 1968 o slobode pohybu pracovníkov v rámci spoločenstva (Ú. v. ES L 257, s. 2; Mim. vyd. 05/001, s. 15, ďalej len „nariadenie").

Právny rámec

2 Článok 7 ods. 1 nariadenia stanovuje:

„S pracovníkom, ktorý je štátnym príslušníkom členského štátu, sa na území iného členského štátu nesmie z dôvodu jeho štátnej príslušnosti zaobchádzať inak ako s vlastnými pracovníkmi, pokiaľ ide o podmienky zamestnania a pracovné podmienky, najmä odmeňovanie, prepustenie, a ak by sa stal nezamestnaným, opätovné začlenenie do práce alebo zamestnania."

Konanie pred podaním žaloby

3 Na základe sťažnosti Komisia listom z 18. decembra 2001 požiadala Taliansku republiku o informácie o situácii štátneho príslušníka Spoločenstva, ktorý vyučoval na francúzskej verejnej škole, v rámci pracovnej zmluvy uzavretej s Comitato d'assistenza scolastica italiana (výbor pre pomoc talianskemu školstvu, ďalej len „Coascit"), ktorého odborná prax alebo odpracované roky získané vo Francúzsku neboli následne zohľadnené v Taliansku. Na túto žiadosť nedostala Komisia žiadnu odpoveď.

4 Listami z 25. marca a 12. augusta 2002 Komisia opätovne požiadala Taliansku republiku o informácie o situácii tohto štátneho príslušníka, ako aj o situácii ostatných sťažovateľov, ktorí sa stretli s podobnými problémami nezohľadnenia odbornej praxe alebo odpracovaných rokov získaných v inom členskom štáte. Žiadala vo všeobecnosti informácie týkajúce sa talianskej právnej úpravy a administratívnej praxe v tejto oblasti.

5 Komisia nedostala na tieto žiadosti odpoveď a po tom, čo 19. decembra 2002 vyzvala Taliansku republiku na predloženie pripomienok, vydala 15. mája 2003 odôvodnené stanovisko, v ktorom vyzvala tento členský štát, aby prijal opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s týmto stanoviskom v lehote dvoch mesiacov od jeho doručenia.

6 Keďže Komisia nebola spokojná s odpoveďou na toto stanovisko, podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

O žalobe

7 Na podporu svojej žaloby uplatňuje Komisia dva dôvody, z ktorých jeden je založený na porušení článku 10 ES a druhý na porušení článku 39 ES a článku 7 ods. 1 nariadenia.

O dôvode založenom na porušení článku 10 ES

8 Na úvod treba pripomenúť, že Súdny dvor môže aj bez návrhu preskúmať, či sú splnené podmienky na podanie žaloby o nesplnenie povinnosti stanovené v článku 226 ES (pozri najmä rozsudok z 31. marca 1992, Komisia/Taliansko, C-362/90, Zb. s. I-2353, bod 8; z 27. októbra 2005, Komisia/Taliansko, C-525/03, Zb. s. I-9405, bod 8, a zo 4. mája 2006, Komisia/Spojené kráľovstvo, C-98/04, Zb. s. I-4003, bod 16).

9 V tomto ohľade je dôležité zdôrazniť, že cieľom konania pred podaním žaloby je poskytnúť dotknutému členskému štátu možnosť splniť si povinnosti, ktoré mu vyplývajú z práva Spoločenstva, alebo sa účinne brániť proti výhradám formulovaným Komisiou (rozsudok z 2. februára 1988, Komisia/Belgicko, 293/85, Zb. s. 305, bod 13, a uznesenie z 11. júla 1995, Komisia/Španielsko, C-266/94, Zb. s. I-1975, bod 16). Riadny priebeh tohto konania tak predstavuje podstatnú záruku stanovenú Zmluvou ES na zabezpečenie ochrany práv tohto členského štátu. Iba vtedy, keď je táto záruka dodržaná, môže kontradiktórne konanie na Súdnom dvore umožniť tomuto súdu rozhodnúť o tom, či členský štát skutočne nesplnil povinnosti, ktorých porušenie tvrdí Komisia (uznesenie Komisia/Španielsko, už citované, body 17 a 18). Cieľom výzvy v konaní pred podaním žaloby je predovšetkým vymedziť predmet sporu a uviesť členskému štátu vyzvanému na predloženie pripomienok skutočnosti potrebné na prípravu jeho obrany (rozsudok z 5. júna 2003, Komisia/Taliansko, C-145/01, Zb. s. I-5581, bod 17).

10 V tomto prípade výzva z 19. decembra 2002 neobsahuje výhradu založenú na porušení článku 10 ES.

11 Z toho vyplýva, že prejednávaná žaloba nie je prípustná v časti, v ktorej smeruje k určeniu, že Talianska republika si nesplnila svoje povinnosti podľa tohto článku.

O dôvode založenom na porušení článku 39 ES a článku 7 ods. 1 nariadenia

12 Odkazujúc na rozsudky z 15. januára 1998, Schöning-Kougebetopoulou (C-15/96, Zb. s. I-47); z 12. marca 1998, Komisia/Grécko (C-187/96, Zb. s. I-1095); z 30. novembra 2000, Österreichischer Gewerkschaftsbund (C-195/98, Zb. s. I-10497), a z 12. mája 2005, Komisia/Taliansko (C-278/03, Zb. s. I-3747), Komisia

tvrdí, že zásade rovnosti zaobchádzania s pracovníkmi Spoločenstva vyplývajúcej z článku 39 ES a z článku 7 ods. 1 nariadenia odporuje, aby doba zamestnania v porovnateľnej oblasti činnosti, dosiahnutá niektorým z týchto pracovníkov v členskom štáte, nebola zohľadnená správnymi orgánmi iného členského štátu pri určení podmienok výkonu práce, ako je odmeňovanie, platová trieda alebo služobný postup, zatiaľ čo prax získaná vo verejnej službe v tomto inom členskom štáte by bola zohľadnená.

13 So zreteľom na túto judikatúru Talianska republika v tejto veci porušila uvedené ustanovenia tým, že nezohľadňovala prax alebo odpracované roky získané v iných členských štátoch pracovníkmi zamestnanými v talianskej verejnej službe, najmä vo verejných odvetviach školstva a zdravotníctva.

14 Talianska vláda naopak tvrdí, že povinnosť verejných orgánov členského štátu uznať na určité účely doby zamestnania už získané v inom členskom štáte podlieha dvom kumulatívnym podmienkam: po prvé, oblasti činnosti vykonávanej v oboch štátoch musia byť porovnateľné a po druhé, činnosť vykonávaná v inom členskom štáte sa musí vzťahovať na verejnú službu.

15 Ak však osoba, ktorá vykonávala činnosť v danom verejnom odvetví, bola prijatá do zamestnania na základe pracovnej zmluvy riadiacej sa súkromným právom bez toho, aby sa zúčastnila výberového konania, nie je splnená druhá podmienka. Podľa talianskej vlády uznanie odbornej praxe a odpracovaných rokov získaných v inom členskom štáte pracovníkom Spoločenstva zamestnaným následne v talianskej verejnej službe je podmienené prijatím do zamestnania na základe výberového konania, ako je tomu v Taliansku.

16 V tomto ohľade z ustálenej judikatúry vyplýva, že podľa článku 39 ES, keď pri prijímaní pracovníkov do zamestnania na pracovné miesta, ktoré nepatria do pôsobnosti odseku 4 tohto ustanovenia, verejná inštitúcia členského štátu upravuje zohľadnenie odbornej činnosti, ktorú uchádzač už vykonával v rámci verejnej správy, táto inštitúcia nemôže vo vzťahu k štátnym príslušníkom Spoločenstva rozlišovať podľa toho, či tieto činnosti boli vykonávané v členskom štáte tejto inštitúcie, alebo v inom členskom štáte (pozri najmä rozsudky z 23. februára 1994, Scholz, C-419/92, Zb. s. I-505, bod 12; z 12. mája 2005, Komisia/Taliansko, už citovaný, bod 14, a z 23. februára 2006, Komisia/Španielsko, C-205/04, neuverejnený v Zbierke — Zb. 2006, s. I-31*, bod 14).

17 Pokiaľ ide o článok 7 nariadenia, treba pripomenúť, že tento článok je iba osobitným výrazom zásady zákazu diskriminácie zakotvenej v článku 39 ods. 2 ES v osobitnej oblasti podmienok zamestnávania, ako aj pracovných podmienok a že sa teda má vykladať rovnako ako posledne uvedený článok (rozsudok Komisia/Španielsko, už citovaný, bod 15).

18 Z celej tejto judikatúry vyplýva, že odmietnutie uznať odbornú prax a odpracované roky získané pri výkone porovnateľnej činnosti vo verejnej správe jedného členského štátu štátnymi príslušníkmi Spoločenstva zamestnanými následne v talianskej verejnej službe z dôvodu, že sa títo štátni príslušníci nezúčastnili pred vykonávaním činnosti vo verejnom sektore tohto iného štátu výberového konania, nemožno pripustiť, keďže ako uviedla generálna advokátka v bode 28 svojich návrhov, všetky členské štáty neprijímajú zamestnancov verejného sektora týmto jediným spôsobom. Diskriminácii sa možno vyhnúť iba vtedy, ak sú zohľadňované doby porovnateľnej činnosti vo verejnom sektore iného členského štátu osobou prijímanou do zamestnania v súlade s miestnymi podmienkami.

19 Rovnako skutočnosť, že štátny príslušník Spoločenstva, ako je napríklad ten, ktorý podal prvú sťažnosť, ktorú Komisia dostala v tejto veci, mal uzavretú zmluvu s Coascitom, je bez významu, pokiaľ nie je sporné, že tento štátny príslušník podľa

takejto zmluvy vyučoval v rámci francúzskej verejnej služby národného vzdelávania. Talianska republika nepoprela, že tento štátny príslušník vykonával túto činnosť v súlade s francúzskymi vnútroštátnymi predpismi.

20 Nemožno akceptovať žiadnu skutočnosť uplatnenú talianskou vládou na odôvodnenie neuznávania odbornej praxe a odpracovaných rokov získaných týmto štátnym príslušníkom v inom členskom štáte.

21 Za týchto okolností treba dôvod založený na porušení článku 39 ES a článku 7 ods. 1 nariadenia považovať za dôvodný a treba upresniť, že pokiaľ ide o pracovné miesta, na ktoré sa nevzťahuje článok 39 ods. 4 ES, talianska vláda do uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku neprijala opatrenia potrebné na uznanie odbornej praxe a odpracovaných rokov získaných v iných členských štátoch štátnymi príslušníkmi Spoločenstva následne zamestnanými v talianskej verejnej službe.

22 So zreteľom na predchádzajúce úvahy treba určiť, že Talianska republika si tým, že nezohľadňovala odbornú prax a odpracované roky získané pri výkone porovnateľnej činnosti vo verejnej správe iného členského štátu pracovníkom Spoločenstva zamestnaným v talianskej verejnej službe, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 39 ES a článku 7 ods. 1 nariadenia.

O trovách

23 Podľa článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia navrhla zaviazať Taliansku republiku na náhradu trov konania a Talianska republika nemala úspech v podstatnej časti svojich dôvodov, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol a vyhlásil:

1. **Talianska republika si tým, že nezohľadňovala odbornú prax a odpracované roky získané pri výkone porovnateľnej činnosti vo verejnej správe iného členského štátu pracovníkom Spoločenstva zamestnaným v talianskej verejnej službe, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 39 ES a článku 7 ods. 1 nariadenia Rady (EHS) č. 1612/68 z 15. októbra 1968 o slobode pohybu pracovníkov v rámci spoločenstva.**

2. **V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.**

3. **Talianska republika je povinná nahradiť trovy konania.**

Podpisy